

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **Z. B.**, zast. JUDr. Stanislavem Polčákem, advokátem, se sídlem Vysoké Pole 118, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2009, č. j. 1 Cad 96/2008 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 6. 2008, č. X, podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ve znění pozdějších předpisů, a podle čl. 46 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. 6. 1971, o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství (dále jen „nařízení“), přiznala žalobkyni od 23. 2. 2005 plný invalidní důchod ve výši 5694 Kč měsíčně s tím, že jej podle příslušných nařízení vlády zvýšila od ledna 2006, ledna 2007 a ledna 2008 až na částku 6606 Kč měsíčně.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že doba pojištění stanovená pro nárok na důchod byla splněna podle českých právních předpisů, a proto byl žalobkyni přiznán důchod podle čl. 46 odst. 1 nařízení. Podle něho bylo provedeno srovnání výše důchodu, která by žalobkyni náležela s přihlédnutím k dobám pojištění získaným v ostatních členských státech (dílcí důchod), s výší důchodu, která jí náleží pouze na

základě českých dob pojištění bez přihlednutí k dobám pojištění získaným v ostatních členských státech (plný důchod). Vzhledem k tomu, že dílčí důchod v částce 4994 Kč měsíčně je nižší než plný důchod v částce 5694 Kč měsíčně, byl žalobkyni přiznán plný důchod.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítla, že při výpočtu výše plného invalidního důchodu bylo mezi vyloučené doby zahrnuto období od 1. 1. 1986 do 5. 4. 1986 a od 6. 4. 1986 do 29. 12. 1990, ve kterém byla účastna důchodového pojištění ve Velké Británii. Nelze přitom souhlasit s tvrzením žalované, že pokud by takto nepostupovala, tak by při stanovení osobního vyměřovacího základu nemohla vycházet z žádných příjmů, neboť britský nositel důchodového pojištění neneviduje výši zaplaceného pojistného. Takové vysvětlení je totiž absurdní a v rozporu s nařízením, neboť podle něho nesmí být občan Evropské unie poškozován na svých právech kvůli tomu, že pracoval v různých členských zemích. Dále nemůže být postihována za to, že žalovaná nedostatečně komunikuje s britským nositelem důchodového pojištění a že od něho vyžaduje dokumenty, které se podle britského práva neshromažďují, jako je právě výše odvodů. V důsledku nezapočtení období účasti na britském systému důchodového pojištění do úhrnu vyměřovacích základů tedy byl podle žalobkyně stanoven plný invalidní důchod v nesprávné výši.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 10. 2009, č. j. 1 Cad 96/2008 - 29, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl.

V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že žalovaná postupovala v souladu s § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, když do vyměřovacího základu pro výpočet plného invalidního důchodu žalobkyně nezahrnula kalendářní roky před rokem 1986. Zákon o důchodovém pojištění upravil rozhodné období pro stanovení osobního vyměřovacího základu tak, že zasahuje rovněž do doby účinnosti předchozích právních předpisů. Tomu odpovídá i úprava vyloučených dob, pro které zákon stanovil dva právní režimy podle toho, zda spadají do období od roku 1986 do 31. 12. 1995 nebo do období následujícího. Žalobkyně byla výdělečně činná v cizině v kalendářních letech 1986 až 1990, která spadají do režimu právních předpisů platných před 1. 1. 1996. Podle § 12 odst. 7 písm. e) vyhlášky č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení (dále jen „vyhláška č. 149/1988 Sb.“) se doby zaměstnání v cizině vylučovaly, přičemž smyslem institutu vyloučených dob bylo zabránit rozmělnění výdělků v důsledku zahrnutí doby bez započitatelného příjmu do vyměřovacího základu. Podle závěru soudu bylo tedy rozhodnutí žalované o přiznání plného invalidního důchodu správné.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, který je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že v období od 1. 1. 1986 do 5. 4. 1986, od 6. 4. 1986 do 29. 12. 1990 i v období předchozím pracovala ve Velké Británii, přičemž její pobyt v zahraničí byl vynucen tehdejšími politickými poměry v Československu. Tato období v délce 533 týdnů byla žalovaná povinna zohlednit při

výpočtu výše plného invalidního důchodu, neboť v něm platila povinné platby v britském sociálním systému, jak vyplývá z potvrzení The Pension Service ze dne 9. 3. 2008. Je tedy zřejmé, že v souhrnu získala potřebných 25 let pojištění v systémech důchodového pojištění více členských států Evropské unie, a proto žalovaná postupovala nesprávně, když při stanovení výše plného invalidního důchodu nezohlednila období její účasti na britském systému důchodového pojištění, nepřihlédla k platbám do něho odvedeným a místo toho uvedené období zahrnula mezi vyloučené doby. Výše plného invalidního důchodu byla tedy vypočtena nesprávně a v rozporu s nařízením, podle něhož nesmí být občan Evropské unie poškozován na svých právech kvůli tomu, že pracoval v různých členských státech. Navíc podle příslušných britských právních předpisů je částka dávek v invaliditě nezávislá na délce dob pojištění. Pokud tedy byla nejprve pojištěna v zemi, kde výše invalidního důchodu závisí na délce pojistného období, a později ve státě, kde je tato skutečnost irelevantní, tak jí měl podle čl. 37 odst. 1 nařízení náležet invalidní důchod z každého státu. Z těchto důvodů je podle stěžovatelky nutné považovat napadený rozsudek Městského soudu v Praze i rozhodnutí žalované za nezákonná.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2009, č. j. 1 Cad 96/2008 - 29, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka ve své stížnostní námitce odkázala na kasační důvod, který je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ten umožňuje stěžovateli tvrdit nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K němu dochází tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je jeho výrok v rozporu s příslušným ustanovením toho právního předpisu, který měl být aplikován. Rovněž tak soud posuzuje právní otázku nesprávně, pokud sice aplikuje právní předpis správný, avšak nesprávně ho vyloží. Podle názoru stěžovatelky soud nesprávně aplikoval na projednávanou věc institut vyloučených dob, který je zakotven v § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelka dne 21. 7. 2005 podala žádost o plný invalidní důchod, v níž se domáhala, aby jí tato dávka důchodového pojištění byla přiznána od 23. 2. 2005, kdy došlo k zastavení výplaty nemocenského po skončení jednorroční podpůrné doby. Posudkem lékařky Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 4. 2005 byla stěžovatelka shledána plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 70 %, přičemž vznik této invalidity byl stanoven na den 2. 12. 2004. Na základě tohoto posudku žalovaná v rámci řízení o přechodu z pracovní neschopnosti do invalidity vydala rozhodnutí ze dne 18. 5. 2005, č. j. 21291/050-492-18.5.2005/Pok.-1/7, kterým rozhodla, že stěžovatelka je plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.

Následně žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2008, č. X, přiznala stěžovatelce plný invalidní důchod.

Z osobních listů důchodového pojištění, které jsou ve správním spise rovněž založeny, vyplývá, že žalovaná v souladu s ustanoveními čl. 46 odst. 1 písm. a) a odst. 3 nařízení provedla výpočet plného a dílčího důchodu a srovnání jejich výše. Při stanovení výše plného důchodu, který byl podle čl. 46 odst. 1 písm. a) bodu i) nařízení proveden pouze podle českých právních předpisů, žalovaná vycházela z toho, že stěžovatelka získala české doby pojištění v celkovém rozsahu 8065 dnů (po snížení náhradní doby pojištění na 80 %) a že v období od 1. 1. 1986 do 5. 4. 1986 a od 6. 4. 1986 do 29. 12. 1990 získala britské doby pojištění. Toto období žalovaná nezohlednila při výpočtu úhrnu vyměřovacích základů a místo toho jej zahrnula mezi vyloučené doby. Při stanovení výše dílčího důchodu pak žalovaná v souladu s čl. 46 odst. 2 písm. a), b) nařízení nejprve vypočetla teoretickou výši této dávky, na kterou by stěžovatelka mohla uplatnit nárok, pokud by všechny doby pojištění získané podle českých a britských právních předpisů, byly dosaženy v České republice a podle českých právních předpisů uplatňovaných v době přiznání dávky. Skutečnou výši dávky pak určila na základě takto vypočtené teoretické výše v poměru délky českých dob pojištění získaných přede dnem vzniku plné invalidity podle českých předpisů k celkové délce českých a britských dob pojištění získaných před tímto dnem podle právních předpisů České republiky a Velké Británie. Žalovaná přitom vycházela z toho, že stěžovatelka získala dohromady 10753 dnů pojištění (po snížení náhradní doby pojištění na 80 %), přičemž před vznikem invalidity činily české doby pojištění 6492 dnů a britské doby pojištění, jež byly získány od 10. 4. 1977 do 29. 12. 1990, činily 2688 dnů. Také při výpočtu výše dílčího důchodu bylo období od 1. 1. 1986 do 5. 4. 1986 a od 6. 4. 1986 do 29. 12. 1990 zahrnuto mezi vyloučené doby a do úhrnu vyměřovacích základů se nikterak nepromítlo. Po takto provedených výpočtech činila výše plného důchodu 5694 Kč měsíčně, zatímco výše dílčího důchodu činila 4994 Kč měsíčně, takže stěžovatelce byl žalobou napadeným rozhodnutím přiznán plný důchod, který dosahoval vyšší částky.

Při stanovení výše plného důchodu tedy bylo možné postupovat pouze podle českých právních předpisů. Z toho vyplývá, že do vyměřovacích základů za kalendářní roky 1986 až 1990 nemohla žalovaná zahrnout stěžovatelčiny výdělků, neboť povinné platby z nich nebyly odváděny do českého systému důchodového zabezpečení, nýbrž do systému důchodového pojištění Velké Británie, kde stěžovatelka v této době pracovala. Uvedenou dobu zaměstnání v cizině dosaženou před 1. 1. 1996 však žalovaná v souladu s § 16 odst. 4 větou první zákona o důchodovém pojištění a § 12 odst. 7 písm. e) vyhlášky č. 149/1988 Sb. zahrnula mezi vyloučené doby. Tímto postupem žalovaná zabránila rozmělnění průměru příjmů stěžovatelky dosažených v České republice, k němuž by jinak došlo tím, že by se její výdělků rozpočetly i za výdělkově prázdná období. Použitím vyloučených naopak dochází k zhuštění rozhodného období (srov. Voříšek, . Starobní důchod 2004, Linde, Praha 2004, str. 118). Vyloučení uvedené doby zaměstnání ve Velké Británii při stanovení výše plného důchodu tedy bylo učiněno ve prospěch stěžovatelky, takže v tomto směru nelze žalované vytýkat žádné pochybení.

Při výpočtu teoretické a poměrné výše důchodu uvedené v čl. 46 odst. 2 písm. a) a b) nařízení žalovaná správně vycházela z pravidla, jež je obsaženo v čl. 47 odst. 1 písm. d)

téhož předpisu. Toto pravidlo stanoví, že pokud se podle právních předpisů členského státu dávky vypočítávají na základě částky příjmů, příspěvků nebo zvýšení, určí příslušná instituce uvedeného státu příjmy, příspěvky a zvýšení, které se mají vzít v úvahu, pokud jde o doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů jiných členských států, na základě průměrných příjmů, příspěvků nebo zvýšení zaznamenaných s ohledem na doby pojištění získané podle jí uplatňovaných předpisů. Podle čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení tedy žalovaná nemohla do vyměřovacích základů za kalendářní roky 1986 až 1990 započíst skutečné výdělky dosažené stěžovatelkou ve Velké Británii a přepočítat je na českou měnu, nýbrž britské doby pojištění mohla zohlednit pouze na základě příjmů dosažených v České republice.

Žalovaná přitom nepochybila, když k naplnění cíle obsaženého v čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení využila institutu vyloučených dob. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 90/2009 - 63, který je dostupný na www.nssoud.cz. Podle něho „český systém důchodového pojištění je stran metody výpočtu důchodových dávek založen na rozpočítání dosažených příjmů na časové jednotky rozhodného období, a je tak zapotřebí vztáhnout na jeho fungování citované ustanovení nařízení. Toto ustanovení ukládá členským státům zohlednit pro doby pojištění získané v jiném členském státě, které jsou pro účely vzniku nároku započteny do celkové doby pojištění, takové částky příjmů, které budou odvozeny z příjmů reálně dosažených v tom členském státu, jehož kompetentní instituce rozhoduje o přiznání důchodové dávky podle čl. 46 odst. 2 nařízení č. 1408/1971 (tzn. „dopočítat“ teoretické průměrné výdělky a dosadit je do cizích dob pojištění). Jedná se tedy o svou povahou poněkud odlišnou metodu, než kterou byly vyloučené doby podle právní úpravy platné a účinné před 1. 1. 1996, ale ve výsledku se jedná o metody funkčně srovnatelné a souladné s cíli koordinačního mechanismu upraveného citovanými nařízeními.“ V dalším rozsudku ze dne 27. 11. 2008, č. j. 3 Ads 79/2007 - 72, který lze rovněž vyhledat na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvádí, že „na daný případ dopadá čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení, který se odráží v národní úpravě, jež není s nařízením v rozporu a která stejně jako nařízení vychází z principu zachování průměrných měsíčních výdělků. Nutno však uvést, že tohoto cíle obsaženého v pokynu dle čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení vnitrostátní úprava nedosahuje možným postupem předestřeným stěžovatelkou v kasační stížnosti, totiž dosazováním výdělků získaných v České republice do zahraničních dob (v souzené věci výdělky za rok 1984), nýbrž využitím institutu vyloučených dob.“ Také v tomto rozhodnutí tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění ani s nařízením, pokud stěžovatelka použila institut vyloučených dob k naplnění cíle sledovaného citovaným čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1408/1971. Obdobný závěr byl učiněn i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 4 Ads 51/2009 - 42, který byl publikován pod č. 1991/2010 Sb. NSS.

Uplatněním institutu vyloučených dob na doby pojištění získané ve Velké Británii nebyla stěžovatelka poškozena na svých právech kvůli tomu, že pracovala v různých státech Evropské unie. Účelem nařízení totiž není vytvoření jednotného systému důchodového pojištění ve všech členských státech, do něhož by se odvádělo pojistné bez ohledu na to, v které zemi byl dosažen výdělek. Naopak nařízení vychází z toho, že každý členský stát Evropské unie je na různé ekonomické, sociální a společenské úrovni a má vlastní systém důchodového pojištění, takže výše dávky z něho vyplácená nemůže být závislá na výši plateb odvedených do důchodového systému jiného státu. Tvrzení

stěžovatelky o nároku na dva invalidní důchody z důvodu její předchozí účasti na britském důchodovém systému, v němž má být výše dávky v invaliditě nezávislá na délce doby pojištění, pak nemá v projednávané věci žádný význam, neboť případné pobírání britské dávky v invaliditě nemůže mít žádný vliv na výši českého plného invalidního důchodu, který byl stanoven v souladu s uvedenými ustanoveními nařízení.

Lze tedy uzavřít, že žalovaná správně při výpočtu výše dílčího důchodu nezapočetla do vyměřovacích základů za roky 1986 až 1990 žádný výdělek a rovněž tak nepochybila, když období od 1. 1. 1986 do 5. 4. 1986 a od 6. 4. 1986 do 29. 12. 1990, ve kterém stěžovatelka pracovala ve Velké Británii, zahrnula mezi vyloučené doby.

Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že žalovaná metodickým pokynem ze dne 25. 2. 2009 nahradila používání institutu vyloučených dob k provedení účelu uvedeného v čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení metodou dopočítávání průměrného denního indexovaného výdělku do doby pojištění získané v jiném členském státě Evropské unie. Podle této metodiky se dále jako vyloučené doby započítávají pouze náhradní doby pojištění získané v zahraničí.

Základem pro stanovení průměrného výdělku, který se má podle metodického pokynu žalované ze dne 25. 2. 2005 dosazovat za doby pojištění získané v jiném členském státě, jsou totiž výhradně vyměřovací základy získané podle českých právních předpisů v rozhodném období, které se násobí příslušným koeficientem nárůstu všeobecného vyměřovacího základu platným pro příslušný kalendářní rok dle data přiznání důchodu. Takto zjištěné výsledné částky se pak sečtou dohromady a výsledek se dělí počtem dnů, ve kterých byly použité vyměřovací základy získány. Do celkového počtu dnů tedy nelze zahrnout vyloučené doby, doby pojištění v cizině ani doby bez pojištění, která spadají do období, v němž byly vyměřovací základy získány podle českých právních předpisů. Z osobního listu důchodového pojištění, který je připojen k dokladu o výpočtu dílčího důchodu, vyplývá, že stěžovatelka podle českých právních předpisů získala vyměřovací základy za kalendářní roky 1991 až 2004, přičemž po jejich vynásobení příslušným koeficientem nárůstu všeobecného vyměřovacího základu jejich úhrn dosáhl výše 5 097 619 Kč. Celkový počet dnů, v nichž byly tyto vyměřovací základy získány, činil 4438 dnů. Dělením těchto veličin vychází částka 1 148,6298 Kč, která odpovídá průměrnému dennímu výdělku za doby pojištění získané ve Velké Británii.

Tento průměrný denní výdělek se podle uvedené metodiky dále dosadí za každý den povinného pojištění v jiném členském státě získaný v rozhodné období. Za něj se přitom považuje pouze skutečně odpracovaný den. Takto dosazené výdělky se v jednotlivých kalendářních letech sečtou. Roční souhrn dosazených výdělků se zjistí tak, že se průměrný denní výdělek násobí počtem dnů povinného pojištění získaných v příslušném kalendářním roce v jiném členském státě. Roční souhrn výdělků dosazených za doby povinného pojištění v jiném členském státě je nutné dále deindexovat, tj. vydělit příslušným koeficientem nárůstu všeobecného vyměřovacího základu platným pro příslušný kalendářní rok. Z potvrzení The Pension Service ze dne 9. 3. 2008 vyplývá, že stěžovatelka v letech 1986 až 1990, která spadají do rozhodného období pro výpočet výše dílčího důchodu, získala v britském systému důchodového pojištění celkem 1301 dnů. Z toho je zřejmé, že ve Velké Británii nepracovala po celé období kalendářních roků 1986

až 1990. Z potvrzení britského nositele důchodového pojištění však nelze zjistit počet stěžovatelkou odpracovaných dnů za tyto jednotlivé kalendářní roky, což znemožňuje zjistit přesné údaje o deindexovaných ročních souhrnech výdělků za roky 1986 až 1990. Proto Nejvyšší správní soud v rámci orientačního výpočtu výše dílčího důchodu vycházel z toho, že stěžovatelka v tomto období odpracovala všechny dny, průměrný denní výdělek za doby pojištění ve Velké Británii v částce 1 148,6298 Kč tak vynásobil číslicí 365 (366) představující počet dnů v jednotlivém kalendářním roce a takto zjištěný souhrn dosažených výdělků za jednotlivé kalendářní roky vydělil příslušným koeficientem nárůstu všeobecného vyměřovacího základu. Po takto provedeném orientačním výpočtu zjistil, že deindexovaný souhrn výdělků dosažených za doby povinného pojištění ve Velké Británii činí za rok 1986 částku 69 484 Kč, za rok 1987 částku 70 937 Kč, za rok 1988 částku 72 754 Kč, za rok 1989 částku 74 313 Kč a za rok 1990 částku 77 033 Kč.

Deindexovaný souhrn výdělků za jednotlivé kalendářní roky následně Nejvyšší správní soud v souladu s metodickým pokynem ze dne 25. 2. 2009 vynásobil koeficientem nárůstu všeobecného vyměřovacího základu a zjistil, že roční vyměřovací základy za období kalendářních roků 1986 až 1990 činí 419 253 Kč, 419 252 Kč, 420 402 Kč, 419 252 Kč a 419 253 Kč. Roční vyměřovací základy za toto období pojištění stěžovatelky v britském systému důchodového pojištění pak Nejvyšší správní soud započítal do úhrnu ročních vyměřovacích základů, který tedy za rozhodné období od roku 1986 do roku 2004 činí celkem 7 195 031 Kč. Poté provedl výpočet osobního vyměřovacího základu standardním způsobem podle zákona o důchodovém pojištění, přičemž v souladu s uvedenou metodikou již za vyloučené doby nepovažoval doby povinného pojištění získané ve Velké Británii, jelikož za ně byl již dosazen průměrný výdělek. Uvedeným postupem tedy Nejvyšší správní soud vypočetl osobní vyměřovací základ ve výši 34 105 Kč a z něho stanovil výpočtový základ ve výši 13 391 Kč a procentní výměru starobního důchodu ve výši 5826 Kč. Tu pak vynásobil koeficientem 0,707189 uvedeným v dokladu o výpočtu dílčího důchodu, který odpovídá poměru české doby pojištění získané v rozhodném období před vznikem invalidity a součtu dob pojištění získaných před tímto dnem v České republice a ve Velké Británii. Takto vypočtená výše procentní výměry činí 4121 Kč, takže po připočtení odpovídající části základní výměry ve výši 991 Kč by dílčí důchod stanovený podle uvedené nové metodiky činil ke dni 23. 2. 2005 částku 5112 Kč měsíčně. Tato hodnota tedy převyšuje částku 4994 Kč, která odpovídá výši dílčího důchodu vypočteného za použití institutu vyloučených dob.

Nejvyšší správní soud však na tomto místě ještě jednou připomíná, že stěžovatelka nepracovala ve Velké Británii po celé období kalendářních roků 1986 až 1990, takže deindexované roční souhrny jejích výdělků za toto období pojištění ve Velké Británii by byly ve skutečnosti nižší, v důsledku čehož by byla nižší i výše jejího dílčího důchodu vypočtená podle metodického pokynu ze dne 25. 2. 2009. Avšak i uvedený pro stěžovatelku výhodnější výpočet výše dílčího důchodu v částce 5112 Kč nedosahuje hodnoty plného důchodu vypočteného bez přihlídnutí k britským dobám pojištění, která činí 5694 Kč. Z toho je zřejmé, že ani při aplikaci nové metodiky by stěžovatelce nemohl být přiznán plný invalidní důchod ve vyšší částce.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl a současně v souladu s ustanoveními § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech důchodového pojištění nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu